

Osudová krása

VRAŽEDNÝ OXFORD

Faith Martin

Grace Farleyová se zastavila u branky před domkem své kamarádky Trudy Lovedayové a zhluboka se nadechla. Bylo jí čerstvých dvaadvacet, tedy o něco víc než Trudy, ale znaly se od základní školy. Bohužel se už pár let neviděly, a tak se Grace potřebovala trochu uklidnit.

Nebyla si vůbec jistá, jestli dělá správnou věc. Co když se všechno nakonec obrátí proti ní? Na pohledné, pihovaté tváři se jí usadil ustaraný výraz, když zvažovala, jestli se raději nevrátí domů.

Byla v pokušení to udělat – tolik se toho přece mohlo pokazit. Jenže situace byla čím dál horší a ona nutně potřebovala poradit. Všichni už věděli, že se Trudy dala k policii a vede si tam dobře. Teta May se v kadeřnictví do-slechla, že Trudy už pomohla vyřešit dvě vraždy. Tedy – všichni spíš věřili, že se o to postaral koroner, s nímž spolupracovala, ale i tak...

Grace, příjemně oblá dívka s kudrnami nazrzlých vlasů, které si nechávala stříhat na pudla, jak se říká, se znovu rozhlédla. Nemůže přece před brankou Lovedayových postávat celý den. Sousedi by si jí brzy všimli a začali by se divit, co tam dělá, což rozhodně nepotřebovala. Nesmí k sobě zbytečně přitáhnout pozornost. Navíc táhlo na šestou, brzy se začne stmívat, a ona se musí vrátit za maminkou. Slíbila, že jí pomůže s koupáním a...

UVědomila si, že pořád otálí, a tak rázným gestem stiskla kliku branky. Když došla ke vstupním dveřím, vzala do ruky klepadlo a dřív, než si to mohla rozmyslet, třikrát klepla.

V tu chvíli si uvědomila, že se jí viditelně třesou ruce, a tak je honem schovala do kapes kabátu. Cestou si v hlavě mnohokrát přehrála, co řekne, ale když se teď dveře otevřely a uviděla Trudyina otce, zase se jí to vykouřilo z hlavy. O panu Lovedayovi věděla, že pracuje jako řidič autobusu, ale ne na lince, kterou jezdila do práce.

Rychle nasadila přívětivý úsměv a trochu zadýchaně promluvila: „Zdravím, pane Lovedayi, je Trudy doma?“

Frank Loveday se jí zadíval do vyděšených šedozelených očí a úsměv oplatil.

„Grace! Tebe jsme u nás dlouho neviděli. Jistě že je doma. Pojď dál, manželka právě postavila na čaj.“

„No, nerada bych obtěžovala,“ ozvala se Grace spěšně a šla za ním úzkou chodbou ke kuchyni na druhé straně nájemního domku. Ten, v němž kdysi Farleyovi bydleli jen o pár ulic dál, měl docela stejný půdorys, a ten, v němž se usadili později na druhém konci města, kde si otec našel novou práci, byl také velmi podobný.

„Podívej, kdo nás přišel navštívit,“ prohodil Loveday a pobízel silně nervózní Grace, aby šla dál. Malé kuchyňce dominovala jasně žlutá barva a voněl tam pastýřský koláč chystaný k rodinné svačině. Grace se plaše usmála na Barbaru Lovedayovou, která se otočila od dřezu s nádobím. Když dívku spatřila, utřela si ruce a šla ji obejmout.

„Grace Farleyová! No, slečno, ty jsi vyrostla do krásy, vid', Franku?“ dožadovala se manželova souhlasu.

„To rozhodně,“ přikývl Frank a posadil se ke stolu, kde měl oxfordské noviny otevřené na sportovní stránce.

„A jak se daří mamince, Grace?“ zeptala se Barbara a o něco ztišila hlas. „Už se cítí líp?“

Přimhouřila oči, protože dívka posmutněla a statečně přikývla.

„Doktoři dělají, co můžou,“ odpověděla krátce. Stočila oči za Barbařino rameno a zadívala se na vysokou, tmavovlasou dívku s velkýma očima a široce se usmála. „Ahoj, Trudy.“

„Grace!“ Trudy pomáhala mamince s nádobím – a protože ihned pochopila naléhavý pohled staré kamarádky, teď honem odložila utěrku. „Mám nově vymalovaný pokoj, nechceš se podívat?“ prohodila.

„Jasně,“ zalhala Grace s úsměvem. „Určitě na zeleno, že? To je tvoje oblíbená barva.“

„Jedna z oblíbených,“ zasmála se Trudy a vedla ji z kuchyně, aby si rodiče mohli v klidu poslechnout rozhlasový pořad Tonyho Hancocka. Prošla s Grace chodbou k úzkému schodišti, vedoucímu k jejímu pokojíku v zadní části domu.

Šlo o maličký prostor, kam se vešla jenom postel, šatní skříň a toaletní stolek. Dívky se posadily vedle sebe na postel, jako to dělávaly, když ještě chodily do školy.

Trudy Grace ráda viděla, ale jedno jí vrtalo hlavou. Farleyovi se z jejich čtvrti odstěhovali už před čtyřmi lety, a přestože o nich sem tam něco zaslechla, neměla ponětí, proč se u nich Grace tak nečekaně objevila.

Věděla, že bývalá spolužačka našla dobrou práci jako sekretářka v obchodě nebo obchodní firmě v „nóbl“ čtvrti a taky to, že její matka je teď vážně nemocná.

Grace si všimla jejího udiveného výrazu, rozpačitě se pousmála a začala si hrát se záhyby skládané sukně, což dělala i v dětství, když ji něco znervóznilo. Trudy tedy už nepochybovala, že ji něco trápí.

„Asi se chceš zeptat, proč jsem najednou tady,“ spustila nečekaně Grace. „Vlastně vůbec nevím, jestli jsem měla chodit. Jenže neznám nikoho jiného, s kým bych si mohla promluvit. Myslím od policie...“

Trudy překvapeně zamrkala. Něco takového rozhodně nečekala. Co by taky děvče jako Grace mohlo chtít od policie? Spořádanější a slušnější rodinu než Farleyovi by těžko hledala.

„Páni, to zní strašidelně, Grace,“ promluvila Trudy s trochou nadsázky. „Co se děje?“

Trochu znejistěla, když ji napadlo, že se snad do problémů dostal někdo z Graceiny rodiny a dívka doufá, že jí s tím Trudy pomůže. Ale i kdyby se její příbuzný něčeho drobného dopustil, těžko by pro něj jako pouhý konstábl v zácvičku mohla cokoli udělat, i kdyby šlo jen o přímluvu. Tedy pokud by vůbec byla ochotná se přimlouvát, což nebyla. Podle ní by lidé, kteří nějak porušili zákon, měli nést následky.

„Jde o moji kamarádku Abigail. Abigail Trentovou, tu, co nedávno zemřela,“ vyhrkla Grace prudce, z čehož bylo jasné, že chvíli zadržovala dech.

Trudy to na okamžik vyvedlo z rovnováhy. Zemřela? Takže nejde o žádnou drobnost, pomyslela si zmateně, třeba nezaplacenou pokutu nebo silniční daň.

A pak si vzpomněla: „No ano! Ta holka, co vypila jed,“ ozvala se trochu nejistě, že to nepochopila hned. Už pár dní o tom psali v místních novinách. Asi dvacetiletá dívka vypila pomerančový džus s nějakým jedem. Vyšetřování toho podivného úmrtí mělo začít každou chvíli. „Nešlo o jedovatou rostlinu? Někaké bobule, že?“

„Ano,“ odpověděla Grace stísněně. „Bobule tisu.“

„To je ono. A ona byla tvoje kamarádka?“ užasla Trudy. „Ach, Gracie, to je hrozné. Znalý jste se dobře?“

„Zase tak dobře vlastně ne, jenže...“ Grace si vzdychla a pak se zhluboka nadechla. „Víš, jde o to, že teď každý tvrdí, že spáchala sebevraždu. Sousedi, lidi v práci, v kavárně, zaslechneš to i cestou v autobusu... Víš, jak všichni rádi drbou.“

Trudy přikývla. „Jistě, tohle se rychle rozkřikne. Každý se pak tváří, jako by do toho viděl. Nejspíš říkají, že měla divné nálady, podlehla depresi nebo něco podobného, ne?“

„Jo, přesně tak to je,“ přikývla Grace. „Jenže já prostě *nevěřím*, že by spáchala sebevraždu. V první řadě, Abby mohla těžko něco vědět o přírodních jedech nebo o tom, které bobule jsou tak moc jedovaté a jak je zpracovat, aby byly skutečně smrtící. Chci říct...“ Grace se na posteli mírně natočila a pohlédla kamarádce do očí, „ani já bych něco takového neuměla, copak jsem chemik nebo tak něco? Vždyť jsem na škole ani nechodila na přírodní vědy a Abby taky ne! Takové bobule se přece musejí nějak louhovat nebo jinak zpracovat, aby opravdu zabíjely, ne? Přece to nemůže být tak snadné, jako že je jen zaliješ horkou vodou a vypiješ to? Nebo ano?“

Trudy na Grace upřela velké šedozelené oči a všimla si, jak je kamarádka ztrápená. Potom bezmocně pokrčila rameny. „Tohle já taky nevím. Možná to jde. Promiň, ale v novinách psali, že jed vypila v pomerančovém džusu, který chuť jedu mohl zamaskovat.“

Grace si ztěžka povzdechla. „Asi ano. Jenže já zas vím, že Abby by se nikdy nezabila.“

„Tak dobrá,“ přikývla Trudy, protože se nechtěla hádat. Kamarádka byla očividně přesvědčená o své pravdě. Trudy si však vzpomněla na pár detailů z novinových zpráv a něco tu nesedělo.

A tak to zkusila opatrněji.

„Neříkali snad i její nejbližší, že byla fakt trochu náladová? Že mívala i deprese? Mám dojem, že se i její matka nechala slyšet, že dcera byla někdy dost... nevypočitatelná.“

Grace si znova povzdychla. „No jo, to měla prostě v povaze. Taky jí bylo teprve devatenáct, a tak to s ní bylo trochu nahoru dolů. Hádku v práci třeba prožívala až moc, a když dostala dárek od přítele, zase se vznášela v oblacích. To u ní bylo běžné. Jenže to neznámá, že by se chtěla zabít!“ zvolala Grace. „Abby měla spoustu plánů a pořád o nich mluvila. Uživala si život naplno, je nesmysl, že by někdy pomyslela na smrt! Teď se například moc těšila na účast v soutěži o místní královnu krásy...“

Trudy udiveně zamrkala. Věděla, že se soutěž připravuje, protože si všimla plakátů rozvěšených po městě, ale nijak zvlášť ji to nezajímalo. „Aha, ona se tam přihlásila taky?“

Grace přikývla, dál si nervózně hrála se sklady na sukni a začala překotně vyprávět.

„Pracuju pro pana Dunbara, víš? Toho, co vlastní firmu Džemy, med a marmeláda. Slyšela jsi o té továrně u Sommertownu, ne?“

„Jistě,“ řekla Trudy. „Jsi jeho sekretářka nebo tak něco?“

Grace se jen uličnický pousmála. „To sotva, tak daleko jsem se teda nedostala. Spíš se jen starám o nějaké účty – jen ty, kam chodí menší sumy, roznáším kafe a občas přepisuju, co jiné sekretářky moc nebaví – hlavně tabulky a podobně.“ Grace mávla rukou. „Ale to je teď fuk. *Podstatné* je to, že pan Dunbar loni přišel s plánem, jak líp propagovat svůj med. Chtěl značku Dunbar Honey dostat na úroveň slavné Oxfordské marmelády.“ Grace se pousmála, jako by šlo o něco nemožného, a pak pokrčila rameny. „A tak ho napadlo, že bude pořádat každoroční soutěž krásy zvanou Miss Oxford Honey.“

Trudy se také usmála a její přítelkyně, když si toho všimla, reagovala hlasitým smíchem.

„Já vím, že Miss World to zrovna není!“ řekla a zakoulela očima. „Ale jako nápad to rozhodně bylo dobré. Všechny noviny o tom hned začaly psát a pan Dunbar navíc zná majitelku starého divadla u Walton Street, kde ho nechají zkoušet zdarma, aby tam potom – jednu sobotu zhruba za měsíc – uspořádal show pro veřejnost. Lístky už jsou skoro vyprodané. Což je taky jeden z důvodů, proč to celé nezrušili, když Abby umřela. Všichni jsou nadšení a byla by škoda to celé stornovat. Místní obchodníci mu navíc po-

skytnou hodnotné ceny pro vítězky a zasednou v porotě, takže ho to nebude stát skoro nic.“

„Tvůj šéf je asi byznysmen každým coulem,“ prohodila Trudy trochu posměšně.

„To je pravda,“ řekla Grace. „Ale o to taky nejde. Požádali mě totiž, abych pomohla s organizací soutěže, protože se nedá říct, že bych byla v kanceláři nepostradatelná.“ Grace se zasmála. „A paní Dunbarová...“ Na okamžik se zarazila a pak se znovu uličnický usmála. „No, řekněme, že vysloveně stála o to, aby manžel netrávil tolik času přípravami soutěže, protože by se nemohl náležitě věnovat svému medovému byznysu.“

„Aha, už chápu,“ ušklíbala se Trudy. „Nechtěla, aby se moc ochomýtal kolem tolika hezkých děvčat.“

Grace se zhluboka nadechla, protože očividně nechtěla potvrdit ani vyvrátit důvod, proč se právě ona stala manažerkou soutěže. „Hm, takže... paní Dunbarová před pár týdny sepsala inzerát pro tisk, aby se dívky z Oxfordu nebo žijící do dvaceti mil od něj přihlášily do soutěže. Tedy pokud jim je víc než osmnáct a méně než třicet a taky by samozřejmě měly být... ehm...“

„Pohledné a dobře stavěné?“ pomohla Trudy s hledáním vhodných výrazů, když se zdálo, že kamarádka neví, jak na to.

Grace se tiše zahihňala. „Mno, myslela bys, že je to jasné, víd'? Jenže některé ženy a dívky, co se přihlášily...“ Zvedla oči ke stropu a znovu se uchichtla. „Hm, řekněme, že jsme s paní Dunbarovou a paní Merriweatherovou – to je starší dáma, která nám zprostředkovala divadlo Old Swan – měly dost práce, abychom některé přesvědčily, že se na takovou soutěž tak docela nehodí.“

Trudy zavrtěla hlavou. „To asi chtělo hodně taktu a diplomacie.“

Grace se opět zasmála, ale hned posmutněla, když si vzpomněla, proč vlastně přišla.

„Ano. Právě Abigail a její kamarádka Vicky se přihlášily mezi prvními, a byly přijaty okamžitě. Během dalšího týdne se seznam účastnic zredukoval asi na dvacet dívek. Ještě to není uzavřené, ale o to mi teď nejde. Spíš o to, že jsem Abby poznala blíž a... ona prostě moc věřila, že má šanci soutěž vyhrát a moc se na závěrečný večer těšila. Spoléhala na svůj ‚talent‘, strašně ráda si zkoušela večerní šaty, měla prostě v očích hvězdičky – do slova! Ta by se nikdy nezabíla, Trudy,“ uzavřela Grace naléhavě.

Zírala teď upřeně na kamarádku a třesla oči, jako by věřila, že ji dokáže přesvědčit jen silou pohledu. „A já nevím, co si s tím počít. Jestli to nakonec uzavrou a odloží jako obyčejnou sebevraždu, na což to zatím vypadá... tak to prostě nebude správné!“

Ruce se jí opět třáslly, a tak se Trudy natáhla a pevně je stiskla. „Gracie, klid, vydechni si trochu. Já ale nevím, co myslíš, že v tom můžu udělat,“ řekla jemně. „Jsem jenom konstábl v zácvičku, tu dívku jsem neznala a o okolnostech její smrti nic podrobnějšího nevím.“

„Jistě, jenomže znáš toho doktora Rydera, ne? To je přece městský koroner, nemohla bys o pomoc požádat jeho?“ vyhrkla Grace.

Trudy na ni chvilinku užasle zírala. Jak staré kamarádce rychle vysvětlit, jak funguje policejní hierarchie a proč je něco takového zhoła nemožné? Kdyby například její nadřízený detektiv inspektor Jennings zjistil, že se na případu domlouvala za jeho zády, stáhl by ji z kůže! Zvlášť když neměl koronera Rydera v lásce.

Grace jako by tušila, co se dozví, hbitě pokračovala. „Prosím! Nemohla by sis s ním aspoň promluvit, Trudy? Třeba ho požádat, aby mě povolal jako svědkyni nebo tak něco? Můžu dosvědčit, že Abby byla mentálně v pořádku. Aspoň to. Copak soud před uzavřením případu nechce vědět, jestli měla oběť sebevražedné myšlenky?“

„Grace, jak si tím můžeš být tak jistá?“ zeptala se Trudy bezmocně. „Nikdo z nás přece netuší, jak se někdo jiný ve skutečnosti cítí.“

Grace svěsila ramena. „Takže mi s tím nepomůžeš?“ ozvala se a vrhla na Trudy tak vyčítavý pohled, až sebou mladá policistka trhla.

„To není, že bych nechtěla, já prostě nemůžu,“ začala vysvětlovat. „Nepatřím ani mezi detektivy přidělené na vyšetřování toho případu! A věř mi, že moji nadřízení... hm, řekněme, že je zas tak moc nezajímá, co si právě já myslím,“ dokončila s jistou hořkostí v hlase. Když si představila, jak by se inspektor zatvářil, kdyby za ním s touhle historkou přišla, zachvěla se.

Když Grace vycítila, že prohrává, rozhodla se zkusit ještě poslední věc.

„Ono to vlastně není všechno,“ pronesla s nečekanou odbojností. „Děje se toho víc. Myslím v tom divadle...“ Zarazila se, na chvilku zavřela oči a pak se rozhodla do toho vrhnout po hlavě. „Mnohem víc.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Trudy zostra.

Grace pokrčila rameny a náhle těkala očima po pokoji, jako by se vyhýbala jejímu pohledu. „Prostě divné věci...“ řekla bezradněji. „Nepěkné, pi-

tomé... tak třeba drát, co někdo natáhl nad spodním schodem u vstupu na jeviště a jedna z dívek o něj zakopla. Nezranila se nijak vážně, jen musela pár dní odpočívat a léčit si podvrknutý kotník, zmeškala kvůli tomu zkoušky tanečních vystoupení. Nebo krém – někdo něco přidal do pleťového krému další holce, a ta se celá osypala. Po pár dnech to přešlo, ale stejně se musela ze soutěže odhlásit. A takových nepříjemných kousků se děje víc.“

Trudy se zamračila. „To vypadá na docela běžné soupeření mezi soutěžícími, ne? Podrazy se dají v podobném prostředí čekat, nemyslíš?“

„No, to si právě myslí všichni,“ váhavě připustila Grace. „Jenže, Trudy, já si tím už vůbec nejsem jistá. Myslím si spíš... Ach, nemohla by sis o Abby s koronerem přece jen promluvit? Nebo co kdybyste se přišli do divadla někdy podívat na zkoušku? Trochu byste se tam porozhlédli, jestli vám něco nepříjde... podezřelé. Jen nesmíš nikomu říct, že mě znáš, nebo že jsem o tom s tebou mluvila, protože to bych pak mohla přijít o práci,“ dodala Grace vylekaně a prudce Trudy chytila za ruku. „Pan Dunbar by nerad viděl, že jsem si něco takového dovolila. Už teď je strachy bez sebe, že se o těch potížích doslechnou novináři a celá akce bude mít špatnou publicitu. Neměla bys tam teda chodit v uniformě nebo tak... Už vím!“ Grace se najednou rozzářila. „Můžeš přece předstírat, že jdeš taky na konkurz, že se chceš zúčastnit soutěže! To je nejlepší způsob, jak se tam rozhlédnout. Co říkáš? Trudy, prosím...“

Trudy nedokázala snést její úpěnlivý pohled, a tak se přece jen podvolila. Tím snad ničemu neuškodí a Grace se možná trochu uklidní. Jennings o tom ani nemusí vědět a navíc ji to celé docela zaujalo.

„Tak dobře. Zajdu za doktorem Ryderem a povím mu, s čím jsi za mnou přišla. Když nic jiného, třeba nám aspoň poradí. Ale nic si od toho neslibuj, prosím!“

„Ach, Trudy! Mokrát děkuju!“ Grace se natáhla a objala ji. „A teď už teda poběžím za maminkou,“ dodala. „Nerada ji nechávám samotnou jenom s otcem, víš?“ přiznala a pak Trudy objala o něco pevněji.

„Jistě,“ vydechla Trudy, náhle přemožená emocemi. „Hlavně ať se maminka brzy uzdraví.“ Trudy si neuměla představit, co by dělala a jak by se cítila, kdyby tak vážně onemocněla její matka. Už jen z toho pomyšlení jí bylo zle.

Zvedla se a doprovodila kamarádku do přízemí. Ta cestou ještě zavolala „nashle“ na rodiče v kuchyni a byla pryč.

Když Grace došla na konec ulice, kde nasedla na autobus, posadila se tiše k oknu, vyhlížela na setmělé město a v rostoucí panice začala pohupovat tělem.

Udělala dobře? Neodstartovala tou návštěvou něco neblahého? Co když se Trudy nakonec ani neukáže? Nebo hůř, co když se ukáže, ale nezjistí nic z toho, co Grace nutně potřebovala odhalit? Nebo co kdyby se ukázalo, že je Trudy natolik dobrá ve své práci, že zjistí víc, než bude dobré pro Grace?

Dívka se ošila, jak se snažila setřást rostoucí napětí. Co když se přepočítala a všechno se obrátí proti ní?

Grace Farleyová náhle cítila mrazení až v kostech.

Vždyť může sama skončit ve vězení...

Nebo ještě něco horšího, proboha! Co kdyby se její pronásledovatel dozvěděl, že to ona přivedla policii na jeho stopu?

A přece se musela o něco pokusit, tohle *riziko* stálo za to.

Jinak na svého mučitele nic nezjistí, dokud... dokud se věci nadobro nevymknou kontrole.

Trudy Lovedayová byla jediná, kdo měl takové možnosti a na koho se mohla obrátit. Musí starou kamarádku jen dobře hlídat.

Přeložila Soňa Tobiášová